

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 421/2012-53

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom [REDACTED], [REDACTED], pre namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 1/2011 z 30. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 M Cdo 1/2011 z 30. apríla 2012 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti (ďalej len „prvá ústavná sťažnosť“) a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka bola pred všeobecnými súdmi žalovaná v spore o určenie vlastníckeho práva k pozemkom. Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 24 C 41/2008 z 27. februára 2009 (ďalej len „rozhodnutie A“) žalobu zamietol. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) po odvolaní sa žalobcu rozhodnutie A rozsudkom sp. zn. 2 Co 158/2009 z 8. októbra 2009 (ďalej len „rozhodnutie B“) ako vecne správne potvrdil.

Vo veci bolo následne generálnym prokurátorom Slovenskej republiky na podnet žalobcu podané mimoriadne dovolanie. Na základe neho najvyšší súd napadnutým rozhodnutím zrušil rozhodnutia A a B a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Sťažovateľka v prvej ústavnej sťažnosti napadla nesprávnosť právneho názoru vyjadreného v napadnutom rozhodnutí, na ktorom bolo založené zrušenie rozhodnutí A a B.

Ústavný súd prvú ústavnú sťažnosť vecne preskúmal. Výsledkom vecného prieskumu bolo uznesenie sp. zn. II. ÚS 421/2012 z 11. októbra 2012 (ďalej len „rozhodnutie o odmietnutí prvej ústavnej sťažnosti“), ktorým odmietol predmetnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. Dôvodom jej odmietnutia bola ustálená judikatúra, podľa ktorej ústavný súd nie je alternatívou v suplovaní všeobecných súdov, čo sa týka nahradzovania ich právnych záverov, pokiaľ právne závery v napadnutom rozhodnutí nie sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Inak povedané, ústavný súd sa pri vecnom prieskume napadnutého rozhodnutia zamerá na posúdenie, či najvyšší súd zdôvodnil napadnuté rozhodnutie ústavne konformne, teda či jeho interpretačný postup nebol svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy. Keďže ústavný súd po vecnom prieskume napadnutého

rozhodnutia nedostatky nezistil, pristúpil k odmietnutiu prvej ústavnej sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe napadnutého rozhodnutia rozhodoval vo veci okresný súd nanovo. V rozsudku sp. zn. 18 C 154/2012 z 26. februára 2013 (ďalej len „rozhodnutie C“) dospel na základe odlišného právneho názoru na posúdenie veci vyjadreného v napadnutom rozhodnutí k opačnému výsledku v merite, t. j. tentokrát žalobe vyhovel (pre sťažovateľku to znamenalo neúspech v spore). Krajský súd rozhodnutie C rozsudkom sp. zn. 2 Co 253/2013 z 13. novembra 2014 (ďalej len „rozhodnutie D“) potvrdil.

Následne sa sťažovateľka domáhala na Európskom súde pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vyslovenia porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím. Európsky súd pre ľudské práva rozsudkom [REDACTED] (ďalej len „rozhodnutie ESLP“) porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím vyslovil, pretože dospel k presvedčeniu, že mimoriadne dovolanie v posudzovanom prípade nenaprávalo podstatnú chybu zachádzajúcu za rámec existencie dvoch rôznych právnych názorov na posúdenie sporu (ESLP neposudzoval otázku právnej úpravy mimoriadneho dovolania *in abstracto*). Zjednodušene povedané, podľa názoru ESLP mimoriadne dovolanie v prerokúvanom prípade riešilo iba presadenie odlišného právneho názoru na posúdenie sporu, čo predstavovalo iba „*zastreté odvolanie*“ (bod 69 rozhodnutia ESLP).

Voči rozhodnutiu D podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť (ďalej len „druhá ústavná sťažnosť“), ktorej ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 154/2015 zo 16. septembra 2015 (ďalej len „rozhodnutie o nevyhovení druhej ústavnej sťažnosti“) nevyhovel. Dôvodom nevyhovenia bola (rovnako ako v prípade rozhodnutia o odmietnutí prvej ústavnej sťažnosti) ustálená judikatúra, podľa ktorej ústavný súd nie je alternatívou v suplovaní všeobecných súdov, čo sa týka nahradzovania ich právnych záverov, pokiaľ právne závery v napadnutom rozhodnutí nie sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Ústavný súd v tomto prípade (rovnako ako v prípade rozhodnutia o odmietnutí prvej ústavnej sťažnosti) vecne preskúmaval sťažnostné námietky tentokrát vo vzťahu k rozhodnutiu D (založenému

na právnom názore vyjadrenom v napadnutom rozhodnutí) a dospel k záveru o ústavnej konformite v ňom prezentovaného odlišného právneho názoru na posúdenie sporu.

Pred vydaním rozhodnutia o nevyhovení druhej ústavnej sťažnosti však ESLP už (v rozhodnutí ESLP) rozhodol o porušení čl. 6 ods. 1 dohovoru najvyšším súdom tým, že napadnutým rozhodnutím bolo vyhovené mimoriadnemu dovolaniu ako „*zastretému odvolaniu*“. Uvedenú skutočnosť ústavný súd v rozhodnutí o nevyhovení druhej ústavnej sťažnosti nezohľadnil, ale uviedol, že potenciálne môže mať význam pri obnove konania pred ústavným súdom.

S odvolaním sa na uvedené sťažovateľka podaním z 8. decembra 2015 navrhla obnovu konania pred ústavným súdom vo veci sp. zn. II. ÚS 421/2012 (prvá ústavná sťažnosť).

Sťažovateľka podala 16. septembra 2015 aj návrh na povolenie obnovy konania pred okresným súdom vo veci sp. zn. 18 C 154/2012 (teda konania výsledkovo určeného rozhodnutiami C a D) podľa § 228 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Okresný súd vedie predmetné konanie o povolení obnovy konania pod sp. zn. 20 C 591/2015.

Ústavný súd vzhľadom na to, že prípadné obnovenie konania pred okresným súdom sp. zn. 18 C 154/2012 (výsledkovo určeného rozhodnutiami C a D) môže podľa jeho názoru viesť iba k opätovnému meritórnemu prerokovaniu celého sporu, ale bez možnosti ovplyvniť existenciu (a kasačný účinok) napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, a pretože práve v jeho vydaní videl ESLP porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru (podľa názoru ESLP napadnuté rozhodnutie predstavovalo iba „*zastreté odvolanie*“ a nepresahovalo rámec existencie dvoch bežných odlišných právnych názorov na posúdenie sporu, čím neriešilo „*podstatné pochybenie*“ v konaní ako takom), nálezom sp. zn. I. ÚS 76/2016 (ďalej len „nález o povolení obnovy konania“) obnovu konania (aj napriek absencii výslovného príkazu ESLP na preskúmanie) vlastnej veci vedenej pod sp. zn.

II. ÚS 421/2012 povolil, uznesenie sp. zn. II. ÚS 421/2012 z 11. októbra 2012 (rozhodnutie o odmietnutí prvej ústavnej sťažnosti) zrušil a vec vrátil ústavnému súdu na ďalšie konanie.

Predmetom tohto rozhodnutia je teda vzhľadom na dosiaľ uvedené opakované rozhodnutie o petite prvej ústavnej sťažnosti (ďalej len „sťažnosť“).

Petitom sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 M Cdo 1/2011 z 30. apríla 2012 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutie zrušil, vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 75b ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak na základe návrhu na obnovu konania ústavný súd obnovu konania povolí, znovu prerokuje pôvodný

návrh na začatie konania podľa príslušných ustanovení tohto zákona, pričom vychádza z právneho názoru vysloveného v rozhodnutí orgánu medzinárodnej organizácie.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Pri posúdení sťažnosti ústavný súd, nadväzujúc na nález o povolení obnovy konania, vychádzal aj z názoru prvého senátu ústavného súdu, ktorý bol dôvodom povolenia obnovy

konania. Prvý senát sa v náleze o povolení obnovy konania priklonil k záveru, podľa ktorého treba skúmať dopad existencie a kasačných účinkov napadnutého rozhodnutia na sťažovateľkino postavenie.

Z uvedeného dôvodu je pre posúdenie opodstatnenosti sťažnosti určujúce zodpovedanie otázky postavenia napadnutého rozhodnutia v pôvodnom konaní. Potom je nutné zodpovedať otázku jeho účinkov a otázku dôsledkov rozhodnutia ESLP v spore. Až po vyriešení uvedeného bude môcť ústavný súd pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti samotnej sťažnostnej argumentácie.

Pôvodné konanie v sťažovateľkinej veci je charakterizované nasledovnou schémou: Najprv došlo k vydaniu rozhodnutí A a B (sťažovateľka bola v spore úspešná). Tieto rozhodnutia boli napadnutým rozhodnutím zrušené a vo veci sa rozhodovalo odznova. Následne boli vydané rozhodnutia C a D (tie však už pre sťažovateľku znamenali neúspech v spore).

Posudzovaná schéma je osobitá tým, že v istom okamihu došlo v spore k zvratu – vec sa po vydaní napadnutého rozhodnutia začala prerokúvať odznova. Samotné vydanie napadnutého rozhodnutia tak v sebe skĺbilo dva dôsledky (účinky). Jedným z nich bol účinok procesný, pretože vec sa procesne vrátila do „bodu nula“ (zrušením rozhodnutí A a B), a druhým bol účinok hmotnoprávny, pretože vo veci sa začal od tohto momentu aplikovať odlišný hmotnoprávny názor na posúdenie sporu (v rozhodnutiach C a D), na základe ktorého sťažovateľka v spore napokon neuspela.

Stručne zosumarizované, postavenie napadnutého rozhodnutia v pôvodnom konaní bolo nesporne procesne významné a zároveň v ňom bol vyslovený odlišný hmotnoprávny názor, ktorý bol neskôr určujúci pre rozhodnutie sporu.

Vec sa skomplikovala tým, že do sporu vstúpilo rozhodnutie ESLP, ktorý videl vo vydaní napadnutého rozhodnutia porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru. Napriek tomu zaujal k napadnutému rozhodnutiu zdržanlivý postoj. Na jednej strane napadnuté rozhodnutie

vyhodnotil *in concreto* ako procesne porušujúce čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže podľa jeho názoru neriešilo podstatné pochybenie v konaní, ale presadzovalo iba bežný odlišný hmotnoprávny názor na posúdenie sporu, a zároveň zákonnú (vnútroštátnu) právnu úpravu inštitútu mimoriadneho dovolania *in abstracto* neposudzoval. Na druhej strane sa posúdením správnosti a zákonnosti tých dôvodov, ktoré podľa vnútroštátnych súdov nevyhnutne zakladali odlišný hmotnoprávny názor na posúdenie sporu z hľadiska vnútroštátneho práva (a ktoré znamenali v konečnom dôsledku pre sťažovateľku stratu sporu), zaoberať odmietol (bod 66 rozhodnutia ESLP).

Opäť stručne zosumarizované, z pohľadu ESLP nebol v napadnutom rozhodnutí podstatný jeho hmotnoprávny účinok, pretože ten bol iba výsledkom zákonnosti aplikácie domáceho práva, podstatným bol jeho procesný účinok, ktorý *in concreto* nemal nastať, pretože umožnil aplikáciu hmotnoprávneho účinku. Inak povedané, odlišný hmotnoprávny názor na posúdenie sporu, akýkoľvek už bol, nemal byť procesným dôvodom jej nového prerokovania. Z uvedeného dôvodu ESLP vyslovil v sťažovateľkinej veci porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru procesným účinkom napadnutého rozhodnutia a za vyslovené porušenie jej priznal satisfakciu vo výške 7 500 €.

Vo vzťahu k hmotnoprávnemu účinku napadnutého rozhodnutia je celý prípad osobitý navyše tým, že sťažovateľkina vec bola v tomto kontexte na ústavnom súde rozhodovaná dvakrát. Prvý raz to bolo priamo vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu. Ústavný súd vtedy hmotnoprávny názor najvyššieho súdu v rozhodnutí o odmietnutí prvej ústavnej sťažnosti vecne preskúmal a odobril ako ústavne konformný (prvá ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená). Druhý raz to bolo vo vzťahu k rozhodnutiu D. Teda opäť bola *de facto* predmetom skúmania ústavného súdu správnosť hmotnoprávneho názoru na posúdenie sporu v napadnutom rozhodnutí, aj keď tentokrát nepriamo vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu, pretože naoko išlo o preskúmanie rozhodnutia D, ktoré však bolo vydané práve na základe procesného a hmotnoprávneho účinku napadnutého rozhodnutia a jeho odôvodnenie preberalo hmotnoprávne názory na posúdenie sporu z napadnutého rozhodnutia. Ústavný súd názor najvyššieho súdu prebratý do odôvodnenia rozhodnutia D taktiež odobril a druhej ústavnej sťažnosti nebolo

vyhovené z dôvodu ústavnej konformity hmotnoprávneho názoru obsiahnutého v odôvodnení rozhodnutia D.

Vzhľadom na dosiaľ uvedené možno zhrnúť, že otázka hmotnoprávneho posúdenia sporu nebola problematickou zo strany ústavného súdu (obe ústavné sťažnosti namietajúce hmotnoprávne posúdenie sporu boli považované za nedôvodné) ani zo strany ESLP (ten otázku vnútroštátneho hmotnoprávneho posúdenia sporu ani len nehodnotil).

Z rozhodnutia ESLP preto ústavný súd nemôže vyvodzovať právne závery týkajúce sa správnosti či nesprávnosti vnútroštátneho hmotnoprávneho posúdenia sporu.

V obnovenom konaní pred ústavným súdom je však podstatou sťažnosti práve argumentácia namietajúca nesprávne hmotnoprávne posúdenie sporu. Sťažovateľka v bode 1 petitu sťažnosti požaduje z tohto dôvodu vyslovenie porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a následne žiada zrušenie napadnutého rozhodnutia v bode 2 petitu sťažnosti.

Tretí senát ústavného súdu si uvedomuje, že rozhodnutím ESLP bolo vyslovené porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, avšak uvedené porušenie dohovoru bolo vyslovené iba vo vzťahu k procesnému účinku napadnutého rozhodnutia, pričom jeho hmotnoprávny účinok ostal s odkazom na zákonnosť vnútroštátnej úpravy nedotknutý.

Tretí senát ústavného súdu si preto nemôže osvojiť právomoc rozhodnúť *in concreto* o zrušení napadnutého rozhodnutia iba na základe rozhodnutia ESLP, pretože ním bolo vyslovené pochybenie iba v procese, a nie v správnosti odlišného hmotnoprávneho rozhodnutia sporu. Zrušením napadnutého rozhodnutia by tak ústavný súd nad rámec rozhodnutia ESLP zasiahol aj do hmotnoprávneho posúdenia sporu. O pochybení v hmotnoprávnom posúdení sporu z hľadiska vnútroštátneho práva však v rozhodnutí ESLP nebola reč a ústavný súd považuje napadnuté rozhodnutie z tohto pohľadu za vydané v súlade s platnou právnou úpravou a aj za vecne správne (pozri rozhodnutie o odmietnutí prvej ústavnej sťažnosti a rozhodnutie o nevyhovení druhej ústavnej sťažnosti). Vrátiac sa

k rozhodnutiu ESLP, ústavný súd podotýka, že ESLP v prerokúvanom prípade porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa jeho názoru nevhodným procesným vydaním napadnutého rozhodnutia konštatoval a sťažovateľke zaň priznal satisfakciu.

Nad rámec ústavný súd pripomína, že v súlade so svojou ustálenou judikatúrou bežne konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07). Vyhovením petitu sťažnosti by tak v konečnom dôsledku mohlo dôjsť už iba k duplicitnému vysloveniu porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože prvý tak urobil ESLP.

Z uvedenej perspektívy ústavný súd odmietol sťažnostnú argumentáciu vo vzťahu k obnovenému konaniu pred ústavným súdom podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažnosť však okrem uvedeného vykazuje ešte jeden nedostatok. Ústavný súd na tomto mieste vychádzal z informácií uvádzaných sťažovateľkou, a to, že okresnému súdu podala 16. septembra 2015 vo veci sp. zn. 18 C 154/2012 podľa § 228 a nasl. OSP návrh na povolenie obnovy konania, pričom konanie v tejto veci je pred okresným súdom vedené pod sp. zn. 20 C 591/2015.

Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych

prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05).

Sťažovateľkou tvrdená skutočnosť podania návrhu na povolenie obnovy konania okresnému súdu vo veci sp. zn. 18 C 154/2012 vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených práv, ak je zrejmé, že vo veci sa vedie konanie o povolení obnovy konania. O ochrane práv, ktorých sťažovateľka porušenie namieta, bude rozhodovať okresný súd a voči jeho rozhodnutiu bude mať k dispozícii dostupné opravné prostriedky. Z uvedeného dôvodu musí byť sťažnosť posúdená ako predčasná.

Z tejto perspektívy ústavný súd odmietol sťažnostnú argumentáciu vo vzťahu k obnovenému konaniu pred ústavným súdom podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci (zrušenie napadnutého rozhodnutia a náhrada trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2016